॥तैत्तिरीय आरण्यकम्॥

॥षष्ठः प्रश्नः॥

ॐ सन्त्वां सिश्चामि यजुषां प्रजामायुर्धनं च॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

परेयुवारसं प्रवती महीरनं बहुभ्यः पन्थांमनपस्पशानम्। वैवस्वतर सङ्गमंनं जनांनां यमर राजांनर हुविषां दुवस्यत। इदं त्वा वस्त्रं प्रथमन्वागृन्नपैतदूंह यदिहाबिंभः पुरा। इष्टापूर्तमनु सम्पंश्य दक्षिणां यथां ते दत्तं बंहुधा विबंन्धुष्। इमौ युंनज्मि ते वृह्णी असुंनीथाय वोढवें। याभ्यां यमस्य सादंनर सुकृतां चापि गच्छतात्। पूषा त्वेतश्यांवयत् प्रविद्वाननष्टपशुर्भुवंनस्य गोपाः। स त्वैतेभ्यः परिंददात्पितृभ्योऽग्निर्देवभ्यः सुविदन्नेभ्यः। पूषमा आशा अनुंवेद सर्वाः सो अस्मार अभयतमेन नेषत्। स्वस्तिदा अर्घृणिः सर्ववीरोऽप्रयच्छन्पुर एत् प्रविद्वान्॥१॥

आयुंर्विश्वायुः परिपासित त्वा पूषा त्वां पातु प्रपंथे पुरस्तांत्। यत्राऽऽसंते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु। भवंनस्य पत इदः ह्विः। अग्नयं रियमते स्वाहां। पुरुंषस्य सयाव्यपेद्घानिं मृज्महे। यथां नो अत्र नापंरः पुरा जरस् आयंति। पुरुंषस्य सयावरि वि ते प्राणमंसि स्रसम्। शरीरेण महीमिहिं स्वधयेहिं पितृनुपं प्रजयाऽस्मानिहावंह। मैवंं माड्ड स्ता प्रियेऽहं देवी सती पितृलोकं यदैषि। विश्ववारा नर्भसा संव्ययन्त्युभौ नों लोकौ पर्यसाऽभ्यावंवृथ्स्व॥२॥

इयं नारीं पितिलोकं वृंणाना निपंद्यत् उपं त्वा मर्त्य् प्रेतम्। विश्वं पुराणमन् पालयंन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि। उदींष्वं नार्यिभ जींवलोकमितासुंमेतमुपंशेष एहिं। ह्स्तग्राभस्यं दिधिषोस्त्वमेतत्पत्युंर्जनित्वम्भि सम्बंभूव। सुवर्ण् हस्तांदाददांना मृतस्यं श्रिये ब्रह्मणे तेजंसे बलांय। अत्रैव त्विमह वय स्थावा विश्वाः स्पृधों अभिमांतीर्जयम। धनुरहस्तांदाददांना मृतस्यं श्रिये क्षत्रायौजंसे बलांय। अत्रैव त्विमह वय स्थावा विश्वाः स्पृधों अभिमांतीर्जयम। मणि हस्तांदाददांना मृतस्यं श्रिये विशे पृष्टमे बलांय। अत्रैव त्विमह वय स्थावा विश्वाः स्पृधों अभिमांतीर्जयम॥३॥

इममंग्ने चम्सं मा विजींह्वरः प्रियो देवानांम्त सोम्यानांम्।
एष यश्चमसो देवपान्स्तस्मिन्देवा अमृतां मादयन्ताम्।
अग्नेर्वर्म परि गोभिर्व्ययस्व सं प्रोण्ंष्व मेदंसा पीवंसा
च। नेत्त्वां धृष्णुर्हरंसा जर्हंषाणो दधिद्वधक्ष्यन्पर्यङ्खयांतै।
मैनंमग्ने विदंहो माऽभिशोंचो माऽस्य त्वचं चिक्षिपो
मा शरीरम्। यदा शृतं क्रवों जातवेदोऽथेंमेनं
प्रिंणुतात्पितृभ्यः। शृतं यदा क्रिसं जातवेदोऽथेंमेनं
परिदत्तात्पृतृभ्यः। यदा गच्छात्यसुंनीतिमेतामथां देवानां

वश्नीर्भवाति। सूर्यं ते चक्षुंर्गच्छतु वातंमात्मा द्यां च् गच्छं पृथिवीं च धर्मणा। अपो वां गच्छु यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरीरेः। अजो भागस्तपंसा तं तंपस्व तं ते शोचिस्तंपतु तं ते अर्चिः। यास्ते शिवास्तनुवीं जातवेदस्ताभिविहेम स्कृतां यत्रं लोकाः। अयं वै त्वमस्मादिध त्वमेतद्यं वै तदस्य योनिरिसे। वैश्वानरः पुत्रः पित्रे लोककुञ्जांतवेदो वहेंम स्कृतां यत्रं लोकाः॥४॥

विद्वानुभ्यावंवृथ्स्वाभिमांतीर्जयेम् शरीरैश्चत्वारि च॥————[१]

य पुतस्यं पृथो गोप्तार्स्तेभ्यः स्वाहा य पुतस्यं पृथो रिक्षेतार्स्तेभ्यः स्वाहा य पुतस्यं पृथोभिऽरिक्षेतार्स्तेभ्यः स्वाहांऽऽख्यात्रे स्वाहांऽपाख्यात्रे स्वाहांऽभिलालंपते स्वाहांऽपुलालंपते स्वाहाऽग्नयं कर्मकृते स्वाहा यमत्र नाधीमस्तस्मै स्वाहां। यस्तं इध्मं जुभरिक्षिष्वदानो मूर्धानं वात तपंते त्वाया। दिवो विश्वंस्माथ्सीमघायत उंरुष्यः। अस्मात्त्वमधि जातोंऽसि त्वद्यं जांयतां पुनः। अग्नयं वैश्वान्रायं सुवर्गायं लोकाय स्वाहां॥५॥

य एतस्य त्वत्पश्चं॥-----[२]

प्र केतुनां बृह्ता भाँत्यग्निराविर्विश्वांनि वृष्भो रोरवीति। दिवश्चिदन्तादुप मामुदानंडपामुपस्थे महिषो वंवर्ध। इदं त एकं पुर ऊत एकं तृतीयेन ज्योतिषा संविंशस्व। संवेशंनस्तुनु चार्रिशे प्रियो देवानां पर्मे स्थस्थै। नाके सुप्णमुप् यत्पतंन्तः हृदा वेनंन्तो अभ्यचंक्षत त्वा। हिरंण्यपक्षं वर्रणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुंर्ण्युम्। अतिंद्रव सारमेयौ श्वानौ चतुरक्षौ श्वलौ साधुनां पृथा। अथां पितृन्थ्सुंविदत्राः अपीहि यमेन ये संध्मादं मदन्ति। यौ ते श्वानौ यमरिक्षतारौ चतुरक्षौ पंथिरक्षी नृचक्षंसा। ताभ्याः राजन्परि देह्येनः स्वस्ति चौस्मा अनमीवं चे धेहि॥६॥

उरुणसार्वसुतृपांवुलुम्बलौ यमस्यं दूतौ चंरतो वशा अन्।
तावस्मभ्यं दृशये सूर्याय पुनंदत्ता वसुंमुद्येह भुद्रम्। सोम्
एकेंभ्यः पवते घृतमेक उपांसते। येभ्यो मधुं प्रधावंति
ता श्रिंदेवापि गच्छतात्। ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरांसो ये
तंनुत्यजः। ये वां सहस्रंदक्षिणास्ता श्रिंदेवापि गच्छतात्।
तपसा ये अनाधृष्यास्तपंसा ये सुवंग्ताः। तपो ये
चंक्रिरे महत्ता श्रिंदेवापि गच्छतात्। अश्मंन्वती रेवतीः
स रंभध्वमृत्तिष्ठत् प्रतंरता सखायः। अत्रां जहाम् ये
अस्त्रशेवाः शिवान् व्यम्भि वाजान्तरंरम॥७॥

यद्वै देवस्यं सिवृतुः प्वित्र सहस्रंधारं वितंतम्नतिरंक्षे। येनापुनादिन्द्रमनार्तमार्त्ये तेनाहं मा स्वतंनं पुनामि। या राष्ट्रात्पन्नादप् यन्ति शाखां अभिमृता नृपतिमिच्छमानाः। धातुस्ताः सर्वाः पर्वनेन पूताः प्रजयास्मान्नय्या वर्चसा स॰सृंजाथ। उद्घयं तमंसस्पिर् पश्यंन्तो ज्योति्रुत्तंरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगंन्म ज्योतिंरुत्तमम्। धाता पुंनातु सिवता पुंनातु। अग्नेस्तेजंसा सूर्यंस्य वर्चसा॥८॥

धेह्युत्तंरिमाष्टौ चं॥————[३]

यन्ते अग्निममंन्थाम वृष्भायेव पक्तेव। इमन्तर शंमयामसि श्वीरेणं चोद्रकेनं च। यन्त्वमंग्ने समदंहस्त्वमु निर्वापया पुनंः। क्याम्बूरत्रं जायतां पाकदूर्वा व्यंत्कशा। शीतिके शीतिकावित ह्रादुंके ह्रादुंकावित। मण्डूक्यां सुसङ्गमयेम स्वंग्निर शमयं। शं ते धन्वन्या आपः शमुं ते सन्त्वनूक्याः। शं ते समुद्रिया आपः शमुं ते सन्तु वर्ष्याः। शं ते स्रवंन्तीस्तुनुवे शमुं ते सन्तु कूप्याः। शन्ते नीहारो वंर्षतु शमु पृष्वाऽवंशीयताम्॥९॥

अवं सृज पुनंरग्ने पितृभ्यो यस्त आहुंतश्चरंति स्वधाभिः। आयुर्वसान् उपं यातु शेष् सङ्गंच्छतां तन्वां जातवेदः। सङ्गंच्छस्व पितृभिः सङ् स्वधाभिः सिमष्टापूर्तेनं पर्मे व्योमन्। यत्र भूम्यै वृणसे तत्रं गच्छ् तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु। यत्तं कृष्णः शंकुन आंतुतोदं पिपीतः सप उत वा श्वापंदः। अग्निष्टद्विश्वांदनृणं कृणोतु सोमंश्च यो ब्राह्मणमांविवेशं। उत्तिष्ठातंस्तनुव सम्भंरस्व मेह गात्रमवंहा मा शरीरम्। यत्र भूम्यै वृणसे तत्रं गच्छ तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु। इदं त एकं पर ऊत एकं

तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्व। संवेशनस्तुनु चार्रिधे प्रियो देवानां पर्मे स्थर्थं। उत्तिष्ठ प्रेहि प्रद्रवौकः कृणुष्व पर्मे व्योमन्। युमेन त्वं युम्यां संविदानोत्तमं नाक्मिधं रोहेमम्। अश्मन्वती रेवतीयद्वे देवस्यं सिवतुः प्वित्रं या राष्ट्रात्पन्नादुद्वयं तमंस्स्पिरं धाता पुनातु। अस्मात्त्वमिधं जातोंऽस्ययं त्वदिधंजायताम्। अग्नयं वैश्वान्रायं सुवर्गायं लोकाय स्वाहां॥१०॥

अवंशीयता सधस्थे पर्श्वं च॥

-[૪]

आयांतु देवः सुमनांभिरूतिभिर्यमो हंवेह प्रयंताभिर्क्ता। आसींदता सप्रयतेह ब्रहिष्यूर्जाय जात्यै ममं शत्रुहत्यैं। यमे इंव यत्नमाने यदेतं प्रवाम्भर्न्मानुंषा देवयन्तंः। आसींदत् स्वमुं लोकं विदाने स्वास्स्थे भंवत्मिन्दंव नः। यमाय सोम स्पन्त यमायं जुहुता ह्विः। यम हं यज्ञो गंच्छत्यग्निद्ंतो अर्रङ्कृतः। यमायं घृतवंद्धविर्जुहोत् प्र चं तिष्ठत। स नों देवेष्वायंमदी्र्घमायुः प्र जीवसें। यमाय मध्मत्तम् राज्ञे ह्व्यं जुंहोतन। इदं नम् ऋषिभ्यः पूर्वजभ्यः पूर्वेभ्यः पिथकृद्धः॥११॥

योऽस्य कौष्ठ्य जगंतः पार्थिवस्यैकं इद्वृशी। युमं भंज्ञाश्रवो गांय यो राजानपुरोध्यः। युमङ्गायं भङ्गाश्रवो यो राजानपुरोध्यः। येनापो नुद्यों धन्वानि येन द्यौः पृथिवी हुढा। हिर्ण्यक्क्ष्यान् सुधुरान् हिरण्याक्षानयः शफान्। अश्वाननश्यतो दानं यमो राजािम् तिष्ठति। यमो दाधार पृथिवीं यमो विश्वमिदं जगत्। यमाय सर्वमित्रस्थे यत्प्राणद्वायुरिक्षितम्। यथा पश्च यथा षड्यथा पश्च दशर्षयः। यमं यो विद्याथ्स ब्रूयाद्यथैक ऋषिर्विजानते॥१२॥

त्रिकंद्रकेिमः पतंति षडुर्वीरकिमिद्धृहत्। गायत्री त्रिष्ठप्छन्दार्रस् सर्वा ता यम आहिता। अहेरहुर्नयंमानो गामश्वं पुरुषं जगंत्। वैवंस्वतो न तृंप्यति पश्चंभिर्मानंवैर्यमः। वैवंस्वते विविंच्यन्ते यमे राजंनि ते जनाः। ये चेह सत्येनेच्छंन्ते य उ चानृंतवादिनः। ते राजिन्निह विविंच्यन्तेऽथा यंन्ति त्वामुपं। देवाङ्श्च ये नंमस्यन्ति ब्राह्मणाङ्श्चाप्चित्यंति। यस्मिन्वृक्षे सुपलाशे देवैः सम्पिबंते यमः। अत्रां नो विश्पतिः पिता पुराणा अनुंवनित॥१३॥

पृथिकृज्यों विजानतेऽनुं वेनति॥——

—[५]

वैश्वान्रे ह्विरिदं जुंहोमि साह्स्रमुथ्स श्रेत्रांरम्तम्।
तिस्मेन्नेष पितरं पिताम्हं प्रपितामहं बिभर्तिपन्वंमाने।
द्रफ्सश्चंस्कन्द पृथिवीमनु द्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः।
तृतीयं योनिमनुं स्श्चरंन्तं द्रफ्सं जुंहोम्यनुं सप्त होन्नाः।
इमश् संमुद्रश् श्तर्धारम्थसंव्यच्यमानं भुवंनस्य मध्यै।
घृतं दुहानामिदितिं जनायाग्रे मा हिश्सीः पर्मे व्योमन्।
अपेत वीत वि चं सर्पतातो येऽत्र स्थ पुराणा ये च

नूतंनाः। अहोंभिर्द्भिर्क्तभिर्व्यंक्तं यमो दंदात्ववसानंमस्मै। स्वितैतानि शरींराणि पृथिव्ये मातुरुपस्थ आदंधे। तेभिर्युज्यन्तामिष्रयाः॥१४॥

शुनं वाहाः शुनं नाराः शुनं कृषतु लाङ्गंलम्। शुनं वेर्त्रा बध्यन्ता शुनमष्ट्रामुदिङ्गय शुनांसीरा शुनम्स्मासुं धत्तम्। शुनांसीराविमां वाचं यद्दिवि चंक्रथुः पर्यः। तेनेमामुपं सिश्चतम्। सीते वन्दांमहे त्वाऽर्वाचीं सुभगे भव। यथां नः सुभगा संसि यथां नः सुफला संसि। स्वितैतानि शरीराणि पृथिव्ये मातुरुपस्थ आदंधे। तेभिरदिते शं भंव। विमुंच्यध्वमिष्ट्रया देवयाना अतांरिष्म तमंसस्पारम्स्य। ज्योतिरापाम सुवंरगन्म॥१५॥

प्र वाता वान्तिं प्तयंन्ति विद्युत् उदोषंधीर्जिहते पिन्वंते सुवंः। इरा विश्वंस्मै भुवंनाय जायते यत्पर्जन्यः पृथिवी १ रेत्साऽवंति। यथां यमायं हार्म्यमवंपन्पश्चं मानवाः। एवं वंपामि हार्म्यं यथासाम जीवलोके भूरंयः। चितः स्थ परिचितं ऊर्ध्वचितः श्रयध्वं पितरो देवता। प्रजापंतिर्वः सादयतु तयां देवत्या। आप्यांयस्व सन्ते॥१६॥

अृष्ट्रिया अंगन्म सृप्त चं॥______

—[६]

उत्ते तभ्रोमि पृथिवीं त्वत्परीमं लोकं निदधन्मो अहर रिषम्। एताइ स्थूणौं पितरों धारयन्तु तेऽत्रां यमः सादनात्ते मिनोत्। उपसर्प मातरं भूमिमेतामुरुव्यचेसं पृथिवी र सुशेवाँम्। ऊर्णम्रदा युवितर्दक्षिणावत्येषा त्वां पातु निर्ऋंत्या उपस्थैं। उष्ट्रंश्चस्व पृथिवि मा विबांधिथाः सूपायनास्में भव सूपवश्चना। माता पुत्रं यथांसिचाभ्येनं भूमि वृण्। उष्ट्रश्चमाना पृथिवी हि तिष्ठंसि सहस्रं मित् उप हि श्रयंन्ताम्। ते गृहासो मधुश्चतो विश्वाहाँस्मै शर्णाः सन्त्वत्रं। एणींधाना हरिणीरर्जुनीः सन्तु धेनवंः। तिलंबथ्सा ऊर्जमस्मै दुहाना विश्वाहां सन्त्वनपंस्फुरन्तीः॥१७॥

पृषा ते यमसादंने स्वधा निधीयते गृहे। अक्षितिर्नामं ते असौ। इदं पितृभ्यः प्रभेरेम ब्रहिर्देवेभ्यो जीवेन्त उत्तरं भरेम। तत्त्वंमारोहासो मेघ्यो भवं यमेन त्वं यम्यां संविदानः। मा त्वां वृक्षौ सम्बाधिष्टां मा माता पृंथिवि त्वम्। पितृन् हि यत्र गच्छास्येधांसं यमराज्यें। मा त्वां वृक्षौ सम्बाधिथां मा माता पृंथिवी मही। वैवस्वत हि गच्छांसि यमराज्ये विराजिस। नळं प्रवमारोहैतं नळेनं पृथोऽन्विंहि। स त्वं नळप्रंवो भूत्वा सन्तर प्रतरोत्तर॥१८॥

स्वितैतानि शरींराणि पृथिव्ये मातुरुपस्थ आदेधे। तेभ्यंः पृथिवि शं भंव। षड्ढांता सूर्यं ते चक्षुंगंच्छतु वातंमात्मा द्यां च गच्छं पृथिवीं च धर्मणा। अपो वां गच्छ यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरींरैः। परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थां यस्ते स्व इतंरो देवयानांत्। चक्षुंष्मते शृण्वते तें ब्रवीमि मा

नंः प्रजा र रीरिषो मोत वीरान्। शं वातः शर हि ते घृणिः शर्मु ते सन्त्वोषधीः। कल्पन्तां मे दिशः शग्माः। पृथिव्यास्त्वा लोके सांदयाम्यमुष्य शर्मासि पितरों देवतां। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया। अन्तरिक्षस्य त्वा दिवस्त्वां दिशां त्वा नाकंस्य त्वा पृष्ठे ब्रध्नस्यं त्वा विष्टपं सादयाम्यमुष्य शर्मासि पितरों देवता। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया॥१९॥ अपूपवाँन्यृतवा ईश्चरुरेह सींदतूत्तभुवन् पृथिवीं द्यामुतोपिर। योनिकृतः पथिकृतः सपर्यत ये देवानां घृतभागा इह स्थ। एषा ते यमसादेने स्वधा निधीयते गृहें उसौ। दशाँक्षरा ता रक्षस्व तां गोपायस्व तां ते परिददामि तस्यां त्वा मा दंभन्यितरों देवता। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया। अपूपवाञ्छृतवान क्षीरवान्दिधंवान्मधुंमा इश्वरुरेह सींदतूत्तभुवन् पृथिवीं द्यामुतोपरिं। योनिकृतः पथिकृतः सपर्यत् ये देवाना रे शृतभांगाः क्षीरभांगा दिधिभागा मधुंभागा इह स्थ। एषा तें यमुसादंने स्वधा निधीयते गृहेंऽसौ। श्ताक्षरा सहस्रौक्षरायुतौक्षराऽच्युताक्षरा ता र रेक्षस्व तां गोपायस्व तां ते परिंददामि तस्यां त्वा मा दंभन्पितरों देवतां। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतया॥२०॥

अनंपस्फुरन्ती्रुक्तंर देवतंया हे चं॥———[७] पुतास्ते स्वधा अमृताः करोमि यास्ते धानाः परिकिराम्यत्रं। तास्ते युमः पितृभिः संविदानोऽत्रं धेनूः कामदुघाः करोतु। त्वामर्जुनौषंधीनां पयों ब्रह्माण् इद्विदुः। तासां त्वा मध्यादादंदे चरुभ्यो अपिधातवे। दूर्वाणाः स्तम्बमाहंरैतां प्रियतमां ममं। इमां दिशं मनुष्यांणां भूयिष्ठानु वि रोहतु। काशांनाः स्तम्बमाहंर् रक्षंसामपंहत्ये। य एतस्ये दिशः प्राभंवन्नघायवो यथा तेनाभंवान्पुनंः। दर्भाणाः स्तम्बमाहंर पितृणामोषंधीं प्रियाम्। अन्वस्यै मूलं जीवादनु काण्डमथो फलम्॥२१॥

लोकं पृंण ता अस्य सूर्वदोहसः। शं वातः शं हि ते घृणिः शर्म ते सन्त्वोषंधीः। कल्पन्तां ते दिशः सर्वाः। इदमेव मेतोऽपंरामार्तिमाराम् काश्चन। तथा तदिश्वभ्यां कृतं मित्रेण वर्रणेन च। वर्णो वारयादिदं देवो वनस्पतिः। आर्त्ये निर्ऋत्ये द्वेषांच वनस्पतिः। विधृतिरिस् विधारयासमद्घा द्वेषां स्मि श्मयासमद्घा द्वेषां स्मि श्मयासमद्घा द्वेषां पच्छा दिवं गच्छा दिशों गच्छा स्वर्गच्छ सुवर्गच्छ सुवर्गच्छ दिशों गच्छा दिवं गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गच्छाऽऽपो वां गच्छ यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः। अश्मन्वती रेवतीर्यद्वै देवस्यं सिवतः प्वितं या राष्ट्रात्पन्नादद्वयं तमंसस्परि धाता पुनातु॥२२॥

फर्लं पुनातु॥——[८]

आ रोहुताऽऽयुंर्जुरसंं गृणाना अनुपूर्वं यतमाना यतिष्ट।

इह त्वष्टां सुजिनिमा सुरत्नां दीर्घमायुः करतु जीवसं वः। यथाऽहाँन्यनुपूर्वं भवंन्ति यथर्तवं ऋतुभिर्यन्तिं क्रुप्ताः। यथा न पूर्वमपेरो जहाँत्येवा धांतरायू १षि कल्पयेषाम्। न हिं ते अग्ने तनुवैं ऋरं चकार मर्त्यः। कृपिर्बभिस्ति तेजेनं पुनेर्ज्रायु गौरिव। अपं नः शोश्चंदघमग्ने शुशुध्या रियम्। अपं नः शोश्चंदघं मृत्यवे स्वाहाँ। अनुङ्गाहंमन्वारंभामहे स्वस्तयें। स न इन्द्रं इव देवेभ्यो विह्नं सम्पारंणो भव॥२३॥

इमे जीवा विं मृतैरावंवर्तिन्नभूँद्भद्रा देवहूंतिं नो अद्य। प्राञ्जोगामानृतये हसाय द्राघीय आर्युः प्रतुरां दर्धानाः। मृत्योः पदं योपयन्तो यदैम् द्राघीय आर्युः प्रत्रां दर्धानाः। आप्यार्यमानाः प्रजया धर्नेन शुद्धाः पूता भेवथं यज्ञियासः। इमं जीवेभ्यः परिधिं दंधामि मा नोऽनुंगादपंरो अर्धमेतम्। शतं जीवन्तु शरदेः पुरूचीस्तिरो मृत्युं दंद्महे पर्वतेन। इमा नारीरविध्वाः सुपत्नीराञ्जनेन सूर्पिषा सम्मृंशन्ताम्। अनुश्रवों अनमीवाः सुशेवा आरोहन्तु जनयो योनिमग्रे। यदाञ्जनं त्रैककुदं जातर हिमवंतस्परि। तेनामृतंस्य मूलेनारांतीर्जम्भयामसि। यथा त्वमुंद्भिनथ्स्योषधे पृथिव्या अधि। एविमम उद्भिन्दन्तु कीर्त्या यशंसा ब्रह्मवर्चसेनं। अजों ऽस्यजास्मद्घा द्वेषा १सि यवो ऽसि यवयास्मदघा द्वेषा५स॥२४॥

भव जम्भयामसि त्रीणिं च॥

अपं नः शोशंचद्घमग्ने शुशुध्या र्यिम्। अपं नः शोशंचद्घम्। सुक्षेत्रिया संगात्या वंसूया चं यजामहे। अपं नः शोशंचद्घम्। प्रयद्भन्दिष्ठ एषां प्रास्माकांसश्च सूरयः। अपं नः शोशंचद्घम्। प्रयद्ग्नेः सहंस्वतो विश्वतो यन्तिं सूरयः। अपं नः शोशंचद्घम्। प्रयत्ते अग्ने सूरयो जायेमहि प्रते वयम्। अपं नः शोशंचद्घम्॥२५॥

त्वः हि विश्वतोमुख विश्वतः पिर्भूरिसः। अपं नः शोशंचद्घम्। द्विषों नो विश्वतोमुखाऽतिं नावेवं पारय। अपं नः शोशंचद्घम्। स नः सिन्धंमिव नावयातिं पर्षा स्वस्तयें। अपं नः शोशंचद्घम्। आपं प्रवणादिव यतीरपास्मथ्स्यंन्दताम्घम्। अपं नः शोशंचद्घम्। उद्वनादंदकानीवापास्मथ्स्यंन्दताम्घम्। अपं नः शोशंचद्घम्। व व तत्र प्रमीयते गौरश्वः पुरुषः पृशुः। यत्रेदं ब्रह्मं क्रियते परिधिर्जीवंनायकमपं नः शोशंचद्घम्॥२६॥

अ्घम्घं चुत्वारिं च॥———[१०]

अपंश्याम युव्तिमाचरंन्तीं मृतायं जीवां पंरिणीयमांनाम्। अन्थेन या तमंसा प्रावृंताऽसि प्राचीमवांचीमवयन्नरिष्टौ। मयैतां माङ्स्तां भ्रियमांणा देवी सती पितृलोकं यदैषिं। विश्ववारा नमंसा संव्ययन्त्युभौ नों लोकौ पयसाऽऽवृंणीहि। रियंष्ठामुग्नें मधुंमन्तमूर्मिणमूर्जः सन्तं त्वा पयसोप स॰संदेम। स॰ र्य्या समु वर्चसा सचंस्वा नः स्वस्तयैं। ये जीवा ये चं मृता ये जाता ये च जन्त्याः। तेभ्यों घृतस्यं धारियतुं मधुंधारा व्युन्दती। माता रुद्राणां दुहिता वसूंनाङ् स्वसांदित्यानांममृतंस्य नाभिः। प्रणुवोचं चिकितुषे जनांय मागामनांगामदितिं विधिष्ट। पिबंतूदकं तृणांन्यतु। ओमुथ्मृजत॥२७॥

वृधिष्ट द्वे चं॥-----[११]

सन्त्वां सिश्चाम् यजुषां प्रजामायुर्धनं च॥ ॐ शान्तिः शान्तिः

सुमङ्गलीरियं वधूरिमा समेत पश्यंत। सौभाँग्यम्स्ये द्त्त्वायाथास्तं वि परंतन। इमां त्विमंन्द्र मीद्वः सुपुत्रा स्मुभगां कुरु। दशाँस्यां पुत्राना धेहि पतिमेकादशं कृषि॥ आवहंन्ती वितन्वाना। कुर्वाणा चीरंमात्मनंः। वासा सिम्म गावंश्च। अन्नपाने चं सर्वदा। ततों मे श्रियमावंह। ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/